Hun verordenend karakter gaat niet teloor door het enkele feit dat het aantal — of zelfs de identiteit — der rechtsobjecten op wie zij op een gegeven ogenblik van toepassing is, kan worden bepaald, zolang maar vaststaat dat die toepassing voortvloeit uit een objectieve feitelijke of rechtstoestand die in de handeling in relatie tot haar doelstelling wordt omschreven.

3. Het onderscheid tussen een verordening en een beschikking berust uitsluitend op de aard van de handeling en de rechtsgevolgen die zij teweegbrengt, en niet op de modaliteiten volgens welke zij tot stand komt. Mitsdien leidt de deelneming van de onderscheiden betrokken partijen aan de opeenvolgende stadia van de procedure niet tot de slotsom, dat het in casu om individuele administratieve handelingen gaat, waartegen particulieren op grond van artikel 173, tweede alinea, van het Verdrag kunnen opkomen.

In zaak 307/81,

ALUSUISSE ITALIA SPA, te Milaan, via Vittor Pisani 31, vertegenwoordigd en bijgestaan door G. Celona en G. C. Gabardini, advocaten, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij G. Margue, advocaat aldaar, Rue Philippe-II 20,

verzoekster,

tegen

RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door zijn juridisch adviseur F. Giuffrida, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij H. J. Pabbruwe, directeur van de juridische dienst van de Europese Investeringsbank, Boulevard Konrad-Adenauer 100, Kirchberg,

en

COMMISSIE VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseurs P. Gilsdorf en A. Marchini-Camia, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij O. Montalto, lid van haar juridische dienst, Bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerders,

betreffende, in de huidige stand van het geding, de ontvankelijkheid van een beroep ingesteld krachtens artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag en strekkende tot nietigverklaring van verordening nr. 1411/81 van de Commissie van 25 mei 1981 houdende instelling van een voorlopig anti-dumpingrecht op orthoxyleen (*o*-xyleen) van oorsprong uit Porto Rico en de Ver-

enigde Staten van Amerika (PB L 141 van 1981, blz. 29), en van verordening nr. 2761/81 van de Raad van 22 september 1981 tot instelling van een definitief anti-dumpingrecht op *o*-xyleen (orthoxyleen) van oorsprong uit Puerto Rico en de Verenigde Staten van Amerika (PB L 270 van 1981, blz. 1),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: A. Touffait, kamerpresident, Mackenzie Stuart en U. Everling, rechters,

advocaat-generaal: S. Rozès
griffier: M. Dauses, referendaris

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG ingediende opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

1. Verzoekster, de vennootschap Alusuisse Italia SpA te Milaan, produceert ftaalanhydride voor de samenstelling van ftaalweekmakers en harsen. De voornaamste grondstof voor deze produktie is orthoxylol (orthoxyleen), dat verzoekster als zelfstandig importeur — dat wil zeggen dat zij geen banden heeft met een producent of exporteur — invoert uit onder meer de Verenigde Staten en Porto Rico.

2. Op 25 mei 1981 stelde de Commissie verordening nr. 1411/81 vast, houdende instelling van een voorlopig anti-dumpingrecht op orthoxyleen (*o*-xyleen) van oorsprong uit Porto Rico en de Verenigde Staten van Amerika (PB L 141 van 1981, blz. 29). Deze verordening, in werking getreden op de dag van haar bekendmaking in het Publikatieblad, 27 mei 1981, was ingevolge artikel 2, tweede alinea, van toepassing „voor een periode van vier maanden of tot op het ogenblik waarop de Raad definitieve maatregelen vaststelt".

Op 22 september 1981 stelde de Raad verordening nr. 2761/81 vast, tot instelling van een definitief anti-dumpingrecht op *o*-xyleen (orthoxyleen) van oorsprong uit Puerto Rico en de Verenigde Staten van Amerika (PB L 270 van 1981, blz. 1). Deze verordening is in werking getreden op 25 september 1981, de dag van haar bekendmaking in het Publikatieblad.

Genoemde verordeningen, beide gebaseerd op verordening nr. 3017/79 van de Raad van 20 december 1979 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping of subsidiëring uit landen die geen lid zijn van de Europese Economische Gemeenschap (PB L 339 van 1979, blz. 1), stelden een voorlopig, respectievelijk definitief anti-dumpingrecht in op orthoxyleen van post ex 29.01 D I van het gemeenschappelijk douanetarief, overeenkomend met Nimexe-code 29.01-65, van oorsprong uit Porto Rico en de Verenigde Staten, met uitzondering evenwel van orthoxyleen uitgevoerd door bepaalde met name aangeduide ondernemingen. In beide verordeningen werd het recht vastgesteld op 14,47 % van de douanewaarde, voor exporten van eveneens met name aangeduide ondernemingen gold echter een lager recht. Verordening nr. 2761/81 van de Raad bepaalt bovendien, in welke omvang de bedragen die overeenkomstig verordening nr. 1411/81 van de Commissie tot zekerheid waren gesteld voor het voorlopige anti-dumpingrecht, definitief worden geïnd.

3. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 3 december 1981, heeft verzoekster krachtens artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag, het onderhavige beroep ingesteld strekkende tot nietigverklaring van verordening nr. 1411/81 van de Commissie en van verordening nr. 2761/81 van de Raad.

De Raad en de Commissie hebben overeenkomstig artikel 91 van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid opgeworpen.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, bij beschikking van 9 juni 1982 besloten de zaak krachtens artikel 95 van het Reglement voor de procesvoering naar de Derde kamer te verwijzen en zonder instructie tot de mondelinge behandeling ter zake van de ontvankelijkheid over te gaan.

II — Conclusies van partijen

De *Raad* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep niet ontvankelijk te verklaren;

— verzoekster te verwijzen in de kosten.

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

— het beroep in zijn geheel niet ontvankelijk te verklaren;

— verzoekster te verwijzen in de kosten.

Verzoekster daarentegen concludeert dat het den Hove behage:

— primair, beide opgeworpen excepties te verwerpen;

— subsidiair, te verstaan dat deze excepties tezamen met het beroep ten gronde zullen worden behandeld;

— omtrent de kosten bij de uitspraak ten gronde te beslissen ten gunste van verzoekster.

III — Middelen en argumenten van partijen betreffende de ontvankelijkheid

1. De Raad stelt dat het beroep niet ontvankelijk is, in zoverre het strekt tot nietigverklaring van verordening nr. 2761/81.

Volgens 's Hofs vaste rechtspraak kan een andere persoon dan een Lid-Staat of een gemeenschapsinstelling slechts krachtens artikel 173, tweede alinea, opkomen tegen een verordening, indien aan de navolgende drie voorwaarden is voldaan: de belanghebbende moet aantonen dat de handeling, hoewel zij de vorm van een verordening heeft, in werkelijkheid — althans wat hem betreft — een beschikking is; dat zij hem rechtstreeks raakt, en dat zij hem individueel raakt. Aan de eerste en derde voorwaarde is door een zelfstandig importeur zoals verzoekster niet voldaan.

Wat de eerste voorwaarde betreft, vertoont verordening nr. 2761/81 alle kenmerken van een echte verordening. Zij heeft een algemene strekking en moet op niet-geïndividualiseerde wijze worden toegepast op objectieve feitelijke en rechtssituaties, te weten alle importen in de Lid-Staten van de produkten waarvoor zij een anti-dumpingrecht instelt.

De instelling van een anti-dumpingrecht heeft een normatief karakter wanneer zij gevolgen heeft voor de toepassing van het gemeenschappelijk douanetarief, dat zelf ook een normatieve handeling is. Daarom heeft de Raad in artikel 13, sub 1, van basisverordening nr. 3017/79 bepaald dat zulk een recht steeds bij verordening moet worden ingesteld. Het feit dat de bestreden handeling bepaalde gegevens preciseert, zoals het betrokken produkt of de naam van de leverancier, doet niet af aan de algemene strekking en dus het regelgevend karakter ervan.

Vervolgens analyseert de Raad 's Hofs rechtspraak betreffende het onderscheid tussen een verordening en een beschikking, inzonderheid de arresten van 17 juni 1980 (gevoegde zaken 789 en 790/79, Calpak, Jurispr. 1980, blz. 1949) en 26 februari 1981 (zaak 64/80, Giuffrida, Jurispr. 1981, blz. 693). Gelet op deze rechtspraak, meent hij dat de bestreden handeling om de volgende drie redenen niet enkel naar de vorm, maar ook naar haar aard een verordening is. Vooreerst is zij van toepassing op alle ondernemers die orthoxyleen van oorsprong uit Porto Rico en de Verenigde Staten invoeren, dat wil zeggen op een algemeen en abstract aangeduide, en zelfs onbepaalde en onbepaalbare groep van economische subjecten. In de tweede plaats betreft de getroffen maatregel niet een bepaalde persoon of een bepaalbaar aantal gevallen. Tenslotte vindt de toepassing van het anti-dumpingrecht plaats op grond van een objectieve situatie, die gerelateerd is aan het met de betrokken verordening beoogde doel, namelijk de invoering van handelspolitieke maatregelen ter bescherming van de gemeenschapsindustrie tegen invoer met dumping van produkten uit derde landen.

Wat de derde voorwaarde betreft, namelijk dat de handeling de verzoekster individueel moet raken, merkt de Raad op, dat overeenkomstig 's Hofs rechtspraak, inzonderheid het arrest van 16 maart 1978 (zaak 123/77, Unicme, Jurispr. 1978, blz. 845), deze voorwaarde slechts kan worden geacht te zijn vervuld indien verzoekster aantoont dat de bestreden handeling haar raakt wegens kenmerken die haar eigen zijn, of wegens een feitelijke situatie die haar ten opzichte van ieder ander karakteriseert. Het enige kenmerk evenwel dat verzoekster zou kunnen noemen, is dat zij behoort tot de groep van orthoxyleenimporteurs.

Tot besluit betoogt de Raad, dat verzoekster enkel door verordening nr. 2761/81 wordt geraakt omdat zij behoort tot een groep die objectief is om-

schreven in bepaalde maatregelen die van toepassing zijn op het door haar ingevoerde produkt, dat wil zeggen in haar hoedanigheid van orthoxyleenimporteur. Deze activiteit nu kan door onverschillig wie worden uitgeoefend, zodat verzoekster daardoor niet ten opzichte van ieder ander wordt gekarakteriseerd.

2. De *Commissie* concludeert tot niet-ontvankelijkheid van het beroep, voor zover dit haar betreft, op de volgende gronden:

Het beroep gericht tegen verordening nr. 1411/81, is niet ontvankelijk wegens termijnoverschrijding. Deze verordening is immers gepubliceerd in het Publikatieblad van 27 mei 1981 en dezelfde dag in werking getreden. Krachtens artikel 173, derde alinea, van het Verdrag juncto artikel 81, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering moet het beroep worden ingesteld binnen twee maanden te rekenen vanaf de vijftiende dag volgende op de bekendmaking, welke termijn voor Italië wordt verlengd met een termijn wegens afstand van tien dagen, zodat het beroep op uiterlijk 21 augustus 1981 had moeten zijn ingediend.

Het feit dat verordening nr. 1411/81 ten nauwste samenhangt met verordening nr. 2761/81, zou volgens verzoekster betekenen dat zij in het kader van haar beroep tegen deze laatste ook de onregelmatigheid van de eerste kan inroepen. Hiertegen valt evenwel in te brengen, dat, zelfs zo dat juist zou zijn, er niet uit volgt dat het beroep ontvankelijk is krachtens artikel 173, wat duidelijk blijkt uit artikel 184 van het Verdrag. Overigens kan de vraag worden gesteld, welk belang verzoekster erbij heeft de verordening van de Commissie te bestrijden, aangezien de bij die verordening ingestelde voorlopige anti-dumpingrechten moeten worden terugbetaald indien verzoekster in het gelijk wordt gesteld voor wat de verordening van de Raad betreft.

Voor zover het beroep betreffende verordening nr. 2761/81 tegen haar is gericht, betoogt de Commissie dat zij daarvoor niet aansprakelijk kan worden gesteld, aangezien dit een verordening is van de Raad, die uiteindelijk verantwoordelijk is voor de instelling van het definitieve anti-dumpingrecht. Hieruit volgt, dat slechts de handeling van de Raad rechtsgevolgen kan teweegbrengen voor particulieren, en dat eventuele onregelmatigheden van de Commissie in het kader van de procedure die tot de verordening van de Raad heeft geleid, bijvoorbeeld het voorstel van de Commissie of de door haar verrichte onderzoeken, geen handelingen zijn waartegen krachtens artikel 173 kan worden opgekomen.

In elk geval is het beroep, voor zover het verordening nr. 2761/81 betreft, niet ontvankelijk omdat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 173, tweede alinea, van het Verdrag. Verzoekster is te beschouwen als een zelfstandig importeur en wordt dus door deze verordening niet individueel geraakt. Op dit punt sluit de Commissie zich aan bij het betoog van de Raad.

Een handeling waarbij een anti-dumpingrecht wordt ingesteld, kan in zoverre een hybride karakter vertonen, dat zij een verordening is ten aanzien van de zelfstandige importeurs, doch ten aanzien van de producenten (exporteurs) die er rechtstreeks en individueel door worden geraakt, als een beschikking valt aan te merken.

Tenslotte wijst de Commissie erop, dat zelfstandige importeurs zoals verzoekster niet zonder rechtsbescherming zijn. In concrete gevallen kunnen zij immers voor de nationale rechter opkomen tegen de heffing van het anti-dumpingrecht en

bij die gelegenheid de eventuele onregelmatigheid van de gemeenschapsverordening aanvoeren, waarop het Hof krachtens artikel 177 van het Verdrag om een beslissing kan worden verzocht.

3. *Alusuisse Italia* SpA beroept zich op volgende argumenten ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van haar beroep.

De bestreden verordeningen raken haar rechtstreeks en individueel. Dit volgt uit de beginselen die van toepassing zijn op de anti-dumpingmaatregelen en met name de procedure die daartoe leidt. Anti-dumpingverordeningen zijn in feite beschikkingen waarbij, economisch gezien, drie partijen zijn betrokken, te weten de beschuldigde producent, de begunstigde verbruiker en de benadeelde concurrerende producent. De anti-dumpingprocedure houdt daarmee rekening in zoverre enerzijds het onderzoek meestal op verzoek van de betrokkenen wordt geopend en anderzijds, naast de klagende partijen en de vertegenwoordigers van de exportlanden, de exporteurs en importeurs die de Commissie als betrokkenen bekend zijn, aan de procedure deelnemen. Dit beginsel is met name vastgelegd in artikel 7 van verordening nr. 3017/79, dat in dit verband spreekt van „belanghebbende partijen" en van „rechtstreeks betrokken partijen".

Hieruit volgt dat anti-dumpingmaatregelen geen normatieve handelingen van algemene strekking zijn, gericht tot een onbepaald aantal subjecten, maar voor de verplicht bij de procedure betrokken partijen, zoals de exporteurs en de importeurs die als betrokkenen bekend zijn, alle kenmerken vertonen van een administratieve handeling. Hierbij moet worden bedacht dat een algemene en abstracte regeling voor een bepaalde sector of voor een bepaalde groep subjecten, uitdrukkelijk of impliciet tot een situatie kan leiden die voor één bepaalde persoon nadelig is. In dat geval behoudt de maatregel weliswaar zijn regelgevend karakter, maar is hij voor wat sommige onderdelen of feiten betreft, gelijk te stellen met een beschikking ten aanzien van het subject waarvoor hij rechtstreekse en individuele werking heeft. Dit vindt bevestiging in de rechtspraak van het Hof, met name het arrest van 13 mei 1971 (gevoegde zaken 41-44/70, International Fruit Company, Jurispr. 1971, blz. 411). Dit arrest voerde het begrip „gesloten categorie" in, waar het overweegt dat een bepaling van een op een dergelijke categorie toepasselijke verordening „geen bepaling van algemene strekking is in de zin van artikel 189, tweede alinea, van het Verdrag, maar moet worden beschouwd als een bundel ... individuele beschikkingen ... genomen in de vorm van een verordening".

Verzoekster merkt te dezen op, dat zij een der voornaamste importeurs van orthoxylol in de Gemeenschap is en zich hoofdzakelijk in de Verenigde Staten bevoorraadt. Haar situatie is dus die van een importeur die als betrokkene bekend is, te meer daar zij voor haar voornaamste produktie van deze invoer afhankelijk is.

Betreffende de gestelde termijnoverschrijding bij het beroep tegen verordening nr. 1411/81, houdt verzoekster het voor een algemeen erkend en ook in de communautaire rechtsorde toepasselijk beginsel van administratief recht, dat een handeling die een procedure niet afsluit, tenzij zij beschermde belangen onmiddellijk schendt, tezamen met de definitieve handeling moet worden bestreden. In casu is de voorlopige maatregel van de

Commissie volledig geabsorbeerd in de verordening van de Raad houdende instelling van een definitief recht, zodat de eventuele gebreken die aan eerstgenoemde maatregel kleven, moeten worden bestreden in het kader van het beroep tegen de definitieve handeling.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van het Hof van 9 juli 1982 zijn mondelinge opmerkingen gemaakt door Alusuisse Italia SpA, vertegenwoordigd door de advocaten G. Celona en G. C. Gabardini; de Raad van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur F. Giuffrida, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur A. Marchini-Camia.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 16 september 1982 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het Hof op 3 december 1981, heeft de vennootschap Alusuisse Italia SpA, te Milaan, krachtens artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag beroep ingesteld tot nietigverklaring van verordening nr. 1411/81 van de Commissie van 25 mei 1981 houdende instelling van een voorlopig antidumpingrecht op orthoxyleen (*o*-xyleen) van oorsprong uit Porto Rico en de Verenigde Staten van Amerika (PB L 141 van 1981, blz. 29), en van verordening nr. 2761/81 van de Raad van 22 september 1981 tot instelling van een definitief anti-dumpingrecht op *o*-xyleen (orthoxyleen) van oorsprong uit Porto Rico en de Verenigde Staten van Amerika (PB L 270 van 1981, blz. 1).

2 Bij deze verordeningen werd een voorlopig, respectievelijk definitief antidumpingrecht ingesteld op orthoxyleen van post 29.01 D I van het gemeenschappelijk douanetarief, overeenkomend met Nimexe-code 29.01-65, van oorsprong uit de twee vorengenoemde landen, met uitzondering evenwel van orthoxyleen uitgevoerd door bepaalde met name aangeduide ondernemingen. De verordening van de Commissie — van toepassing voor een periode van vier maanden of tot op het ogenblik waarop de Raad definitieve maatregelen zou vaststellen — onderwierp het in het vrije verkeer brengen van dit produkt aan een zekerheidstelling ter hoogte van het bedrag van het voorlopige recht. De verordening van de Raad bepaalt onder meer, in welke omvang de voor het voorlopige recht tot zekerheid gestelde bedragen definitief worden geïnd.

3 Verzoekster produceert ftaalanhydride voor de vervaardiging van ftaalweekmakers en harsen. De voor deze produktie noodzakelijke grondstof is orthoxylol (orthoxyleen), dat verzoekster als zelfstandig importeur — dat wil zeggen dat zij geen banden heeft met een producent of exporteur — invoert uit onder meer de Verenigde Staten en Porto Rico.

4 Nadat de Raad en de Commissie overeenkomstig artikel 91, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering een exceptie van niet-ontvankelijkheid hadden opgeworpen, heeft het Hof besloten over de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring uitspraak te doen zonder daarbij op de zaak ten principale in te gaan.

5 De door de Raad opgeworpen exceptie houdt in, dat zijn verordening nr. 2761/81 een normatieve handeling van algemene strekking is waardoor verzoekster niet individueel wordt geraakt; verzoekster zou derhalve niet krachtens artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag de nietigverklaring ervan kunnen vorderen. De Commissie betwist de ontvankelijkheid van het beroep voor zover dit tegen haar verordening nr. 1411/81 is gericht, zulks op grond dat de in artikel 173, derde alinea, bepaalde termijn is overschreden, en sluit zich voor het overige aan bij het betoog van de Raad ter zake van de ontvankelijkheid van het beroep, voor zover gericht tegen diens verordening.

6 Vaststaat dat verordening nr. 1411/81 van de Commissie in wezen hetzelfde onderwerp heeft als verordening nr. 2761/81 van de Raad: beide stellen immers een anti-dumpingrecht in op hetzelfde produkt van oorsprong uit dezelfde landen. Hieruit volgt dat indien het beroep, voor zover gericht tegen de definitieve handeling van de Raad, niet ontvankelijk zou zijn omdat deze handeling ten aanzien van verzoekster normatieve strekking heeft, hetzelfde heeft te gelden met betrekking tot de voorlopige handeling van de Commissie. Derhalve moet worden onderzocht of het onderhavige beroep tot nietigverklaring van de twee verordeningen, ontvankelijk is krachtens artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag.

7 Volgens artikel 173, tweede alinea, van het Verdrag is een beroep tot nietigverklaring, ingesteld door een particulier, slechts ontvankelijk indien de bestreden handeling, hoewel genomen in de vorm van een verordening, in werkelijkheid een beschikking is die de verzoeker rechtstreeks en individueel raakt. Deze bepaling heeft met name ten doel te voorkomen dat de gemeenschapsinstellingen, enkel door de vorm van een verordening te kiezen, het

beroep van een particulier tegen een beschikking die hem rechtstreeks en individueel raakt, onmogelijk kunnen maken; daartoe maakt zij duidelijk dat de gekozen vorm de aard van de handeling niet kan wijzigen.

8 Een door een particulier ingesteld beroep is evenwel niet ontvankelijk wanneer het is gericht tegen een verordening met een algemene strekking, als bedoeld in artikel 189, tweede alinea, van het Verdrag, waarbij het criterium ter onderscheiding van verordeningen en beschikkingen volgens 's Hofs vaste rechtspraak in de al dan niet algemene strekking van de betrokken handeling moet worden gezocht. Derhalve dient de aard van de bestreden handelingen te worden beoordeeld, en in het bijzonder de rechtsgevolgen die zij beogen teweeg te brengen of daadwerkelijk teweegbrengen.

9 Te dezen moet worden opgemerkt dat de bestreden verordeningen een antidumpingrecht instellen op alle importen van orthoxyleen van oorsprong uit de Verenigde Staten en Porto Rico, behoudens bepaalde vrijstellingen voor produkten uitgevoerd door met name aangeduide ondernemingen. Ten aanzien van de zelfstandige importeurs die, anders dan de exporteurs, niet met name in de verordening worden genoemd, hebben deze maatregelen dus een algemene strekking in de zin van artikel 189, tweede alinea, van het Verdrag, omdat zij op objectief omschreven situaties van toepassing zijn en rechtsgevolgen hebben voor algemeen en in abstracto omschreven categorieën van personen.

10 Verzoekster stelt in dit verband, dat de bestreden handelingen, hoewel genomen in de vorm van verordeningen, in werkelijkheid te haren aanzien beschikkingen zijn, aangezien de importeurs van orthoxyleen, die tevens de gebruikers ervan zijn, een beperkte en gesloten categorie van ondernemers vormen, wier identiteit bekend was op het moment waarop de verordening werd vastgesteld.

11 Dit betoog moet worden verworpen. Gelijk het Hof eerder al overwoog, gaat het verordenend karakter van een handeling niet teloor door het enkele feit dat het aantal — of zelfs de identiteit — der rechtssubjecten op wie zij op een gegeven ogenblik van toepassing is, kan worden bepaald, zolang maar vaststaat dat die toepassing voortvloeit uit een objectieve feitelijke of rechtstoestand die in de handeling in relatie tot haar doelstelling wordt om-

schreven. Dit is het geval bij de zelfstandige importeurs van orthoxyleen. Immers, de heffing van het anti-dumpingrecht ingevolge deze verordeningen geschiedt ten aanzien van degenen die uit de betrokken landen importeren, enkel uit hoofde van hun objectieve hoedanigheid van importeur van dat produkt. Te hunnen aanzien zijn de bestreden verordeningen derhalve handelingen met een algemene strekking in de zin van artikel 189, tweede alinea, EEG-Verdrag en geen beschikkingen die hen rechtstreeks en individueel raken.

12 Tot staving van de ontvankelijkheid van haar beroep voert verzoekster voorts aan, dat de bijzonderheden van de procedure die aan de vaststelling van anti-dumpingverordeningen voorafgaat, inzonderheid de deelneming van de onderscheiden betrokken partijen aan de opeenvolgende stadia van deze procedure, tot de slotsom moeten leiden, dat het in casu om individuele administratieve handelingen gaat, waartegen particulieren op grond van artikel 173, tweede alinea, van het Verdrag kunnen opkomen.

13 Ook deze stelling kan niet worden aanvaard. Het onderscheid tussen een verordening en een beschikking berust immers uitsluitend op de aard van de handeling en de rechtsgevolgen die zij teweegbrengt, en niet op de modaliteiten volgens welke zij tot stand komt. Deze oplossing sluit overigens aan bij het stelsel van beroepswegen van het gemeenschapsrecht, daar de importeurs bevoegd zijn de individuele beschikkingen, door de nationale autoriteiten gegeven ter uitvoering van de gemeenschapsverordeningen, voor de nationale rechterlijke instanties aan te vechten.

14 Op al deze gronden moet worden geconcludeerd dat de bestreden handelingen verordeningen zijn, en geen beschikkingen in de zin van artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag. Dienvolgens moet het beroep niet ontvankelijk worden verklaard.

Kosten

Ingevolge artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering moet de in het ongelijk gestelde partij in de kosten worden verwezen. Aangezien verzoekster in het ongelijk is gesteld, dient zij in de kosten te worden verwezen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

rechtdoende

1. Verklaart het beroep niet ontvankelijk.

2. Verwijst verzoekster in de kosten van het geding.

Touffait Mackenzie Stuart Everling

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 6 oktober 1982.

De griffier
P. Heim

De president van de Derde kamer
A. Touffait

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL S. ROZÈS VAN 16 SEPTEMBER 1982 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

In de onderhavige zaak vordert de vennootschap Alusuisse Italia SpA op grond van artikel 173, tweede alinea, EEG-Verdrag nietigverklaring van verordening nr. 1411/81 van de Commissie van 25 mei 1981 houdende instelling van een voorlopig anti-dumpingrecht op orthoxyleen (o-xyleen) van oorsprong uit Porto Rico en de Verenigde Staten van Amerika, en van verordening nr. 2761/81 van de Raad van 22 september 1981 tot instelling van een definitief anti-dumpingrecht op hetzelfde produkt.

1. De feiten zijn de volgende.

a) Verzoekster produceert in haar fabriek in de omgeving van Scanzorosciate (Bergamo) ftaalanhydride, een tussenprodukt dat wordt gebruikt bij de ver-

1 — Vertaald uit het Frans.